

ΜονΠρωτΑθ 4870/2006

Πρόεδρος: Δημήτριος Μάκος

Γραμματέας: Χρυσάνθη Βαρβαρέσου

Δικηγόροι: Γεώργιος Καπόγιαννης, Κωνσταντίνος Παπαβασιλείου

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ .....

(α) Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 632 παρ. 1 και 18 αρ. 1 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η ανακοπή κατά διαταγή πληρωμής, η οποία έχει εκδοθεί για ποσό μεγαλύτερο των 80.000 ευρώ όταν μεν εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία και δεν αφορά απαίτηση για την οποία ανεξαρτήτως ποσού καθιερώνεται η εξαιρετική υλική αρμοδιότητα του ειρηνοδικείου ή του μονομελούς πρωτοδικείου, υπάγεται στην υλική αρμοδιότητα του πολυμελούς πρωτοδικείου, στην οποία υπάγονται όλες οι διαφορές που μπορούν να αποτιμηθούν σε χρήματα και που η αξία του αντικειμένου τους υπερβαίνει το ποσό των ογδόντα χιλιάδων (80.000) ευρώ, όπως τα ποσά αυτά αναπροσαρμόστηκαν με την υπ' αριθμ. 125804/2003 απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης (ΦΕΚ 1072B/I-8-2003), η οποία ισχύει για τις δίκες, τα εισαγωγικά δικόγραφα των οποίων κατατίθενται από την 1^η Οκτωβρίου 2003. Περαιτέρω, αν η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής ασκηθεί εμπροθέσμως μεν αλλ' ενώπιον καθ' ύλην αναρμοδίου δικαστηρίου, τότε πρέπει να παραπεμφθεί στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο σύμφωνα τη διάταξη του άρθρου 46 ΚΠολΔ, ενώ διατηρούνται οι συνέπειες της άσκησης και δεν απαιτείται νέα κατάθεση αυτής στο γραμματέα του αρμοδίου καθ' ύλην δικαστηρίου σύμφωνα τη διάταξη του άρθρου 46 ΚΠολΔ (βλ. σχετ. ΕφΑθ 1932/1975 Αρμ 30.75, Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ αρθρ. 632, αρ. 17-18).

(β) Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 222 ΚΠολΔ, με την οποία τίθεται ο θεμελιακός για το δικονομικό σύστημα κανόνας της απαγόρευσης της παράλληλης διεξαγωγής δύο δικών για την ίδια διαφορά μεταξύ των ίδιων υποκειμένων των εκκρεμών δικών, οι οποίοι εμφανίζονται με την ίδια δικονομική ιδιότητα (αλλά όχι και στις δύο δίκες με την ιδιότητα του ενάγοντος ο ένας και του εναγομένου ο άλλος), από λόγους που ανάγονται στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος, αποβλέπει στην αποτροπή έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων με ισοδύναμα δεδικασμένα (βλ. σχετ. ΑΠ 235/84 ΕΕΝ 52/169, ΕφΑθ 6590/90 ΕλλΔνη 32.825, Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ αρθρ. 222, αρ. 1). Ο νόμος ανάγει σε προσδιοριστικό στοιχείο της ταυτότητας της διαφοράς, ως προϋπόθεση προβολής, του από την εκκρεμοδικία απαραδέκτου, την ιστορική και νομική αιτία (βλ. σχετ. ΑΠ 960/90 ΕλλΔνη 31 325, ΑΠ 1279/1989 ΕλλΔνη 3 1.326, Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ ο.π. αρ 14). Ταυτότητα δε της ιστορικής και νομικής αιτίας υφίσταται όταν τα ίδια Κατά βάση πραγματικά περιστατικά υπάγονται στον ίδιο κανόνα δικαίου (ΑΠ 367/89 Δ 21.851, ΕφΑθ 4309/1992 ΕλλΔνη 34.388, Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ ο.π. αρ. 70). Σημειωτέον ότι η κατ' αρθρ. 222 ΚΠολΔ εκκρεμοδικία ως εκδήλωση της εννόμου σχέσεως της

δίκης δημιουργείται από της καταθέσεως του δικογράφου της αγωγής (Μπέης ΚΠολΔ αρθρ. 222, σελ. 999).

Επίσης, με το άρθρο 249 Κ.ΠολΔ, αν η διάγνωση της διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας έννομης σχέσης ή την ακυρότητα ή την διάρρηξη μιας δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης που είναι εκκρεμής σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο ή από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί ή κρίνεται από διοικητική αρχή, το δικαστήριο μπορεί αυτεπάγγελτα ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης έως ότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα ή άλλη δίκη. Από την διατύπωση και την έννοια αυτής της διάταξης, που έχει θεσπιστεί για να αποφεύγεται η έκδοση αντιφατικών αποφάσεων, προκύπτει με σαφήνεια ότι εναπόκειται στη διακριτική εξουσία του δικαστηρίου να διατάξει την αναβολή ή να προχωρήσει περαιτέρω στην έρευνα της διαφοράς, όταν για το ίδιο θέμα υπάρχει άλλη πολιτική δίκη εκκρεμής ενώπιον του ιδίου ή άλλου δικαστηρίου, ανεξάρτητα βαθμού, μεταξύ των ιδίων ή διαφόρων προσώπων, για το σκοπό της εναρμόνισης της δικαστικής κρίσης σχετικά προς το ίδιο ζήτημα ή από άλλο λόγο που αφορά την ορθή εκτίμηση της διαφοράς. Όταν απαιτεί ο νόμος την εξάρτηση της αναβολής από άλλες έννομες σχέσεις, ακόμη και στις περιπτώσεις της υποχρεωτικής αναβολής, προϋποθέτει ύπαρξη δεσμού νομικής αναγκαιότητας ανάμεσά τους, ώστε να μην είναι δυνατή η διάγνωση της επίδικης διαφοράς, χωρίς την κρίση της υποκείμενης και εξαρτώσας έννομης σχέσης (βλ. σχετ. ΑΠ 1628/88 ΕλλΔνη 32.807, ΑΠ 2056/84 Νοβ 33.1161, ΕφΑθ 6470/91 ΕλλΔνη 33.910, ΕφΑθ 1436/79 Νοβ 28.522, ΠΠρΘες 11663/2002 Αρμ 2003.206, Μπέη Δ 9/174, Δ 13/8387). Περαιτέρω, η άσκηση ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, η οποία δημιουργεί εκκρεμοδικία, δεν αποκλείει την από το άρθρο 933 ΚΠολΔ ανακοπή κατά της βάσει αυτής επισπευδόμενης εκτέλεσης, πλην, όμως μόνο για λόγους που ανάγονται σε ακυρότητα των πράξεων εκτέλεσης και όχι για λόγους ανάγονται στο ουσία υποστατό της απαίτησης που επιδικάστηκε, καθόσον εφόσον πρόκειται για τους ίδιους λόγους με την ίδια ιστορική και νομική αιτία και το ίδιο αίτημα, υφίσταται εκκρεμοδικία με την άσκηση της ανακοπής του άρθρου 632 του ΚΠολΔ, η οποία είναι εκκρεμής. Έτσι, όσο διαρκεί η εκκρεμοδικία αυτή της ανακοπής του άρθρου 632 του ΚΠολΔ δεν είναι επιτρεπτή η παράλληλη εκδίκαση της ανακοπής του άρθρου 933 του ΚΠολΔ (ΕφΘες 838/1986 Αρμ 41.1041, σχετ. ΕφΠειρ 403/1989 ΕλλΔνη 3 1.392, Βαθρακοκούλη ΚΠολΔ αρθρ. 933 αρ. 88, 98, αρθρ. 632 αρ. 20, αρθρ. 221 αρ. 27). Όμως, στην περίπτωση, που κατά ανωτέρω στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο (α) διαλαμβανόμενα η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής υπάγεται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου και της ανακοπής κατά επιταγής προς πληρωμή που έχει γραφτεί κάτω από διαταγή πληρωμής, καίτοι και οι δύο υπάγονται στην ίδια διαδικασία, υπάγεται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του μονομελούς πρωτοδικείου, ενώ περαιτέρω δεν υφίσταται πλήρης ταυτότητα λόγων ανακοπής, κατά την ως άνω έννοια, μεταξύ των δικογράφων

των ανακοπών εκ των άρθρων 632 και 933 του ΚΠολΔ αντίστοιχα, που έχουν ασκηθεί σε διαδοχική σειρά από τον ανακόπτοντα, αλλά στην ανακοπή του άρθρου 933 του ΚΠολΔ διαλαμβάνονται και λόγοι που ανάγονται σε ακυρότητα των πράξεων εκτέλεσης πρέπει η δίκη της ανακοπής του άρθρου 933 του ΚΠολΔ να αναστέλλεται κατ' άρθρ. 249 του ΚΠολΔ, για την εναρμόνιση των δικαστικών κρίσεων, ώστε να προλαμβάνεται η έκδοση αντιφατικών αποφάσεων (βλ. σχετ. ΕφΘεσ 63/1997 Αρμ. 1999.250-252, Μπρίνιας: Άμυνα κατά διαταγής πληρωμής, ΝοΒ 24 σελ. 505, ο ίδιος Αναγκαστική Εκτέλεση αρθρ. 933 παρ. 102, Π. Φεσιού Φάλτση: Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτέλεσης, Γενικό Μέρος 1998 παρ. 34 ΥΠ αρ. 3 8-496, 506-520, σχετ. περί των ανωτέρω ΜΠρΘεσπρ 3 10/2003 δημ. ΝΟΜΟΣ). Τέλος, οι νέοι λόγοι ανακοπής, δεν συνθέτουν ιδιαίτερη υπόθεση αναφορικά με την υπόθεση από την ανακοπή, αλλά στηρίζουν προσθέτως το αίτημα της ανακοπής, δηλαδή αποτελούν μέρος της όλης από την ανακοπή υπόθεσης, για η συζήτηση της οποίας κάθε μέρος των διαδίκων ένα μόνο για την ανακοπή δικόγραφο των προτάσεων υποχρεούται, κατ' άρθρ. 115 παρ. 3 του ΚΠολΔ να υποβάλλει (ΑΠ 54/1990 ΕλλΔνη 32.62, Βαθρακοκοίλης ΚΠολΔ αρθρ. 585 αρ. 14).

(γ) Επίσης, από το συνδυασμό των άρθρων 93 Σ, στο οποίο ορίζεται ότι: «1. Τα δικαστήρια διακρίνονται σε διοικητικά, πολιτικά και ποινικά και οργανώνονται με ειδικούς νόμους» και 94 παρ. 1 Σ, 2, 4 ΚΠολΔ, σαφώς συνάγεται ότι οι διοικητικές διαφορές ουσίας εισάγονται στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια, καθώς τα πολιτικά δικαστήρια απαγορεύεται να επεμβαίνουν σ' αυτές. Η έλλειψη δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων, η οποία οδηγεί στην απόρριψη της αγωγής ως απαράδεκτης, αποτελεί διαδικαστική προϋπόθεση, ήτοι προϋπόθεση που πρέπει να συντρέχει για την έγκυρη έναρξη, διεξαγωγή της δίκης και έκδοση απόφασης κατ' ουσίαν, ερευνάται και αυτεπάγγελτα σε κάθε στάση της δίκης, αναμφισβήτητη όμως είναι η προτεραιότητα της έρευνας της δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων πριν από την έρευνα οποιασδήποτε άλλης δικαστικής προϋπόθεσης της δίκης γιατί η δικαιοδοσία και αν γινόταν δεκτό ότι δεν υπάρχει ιεράρχηση στην έρευνα από το Δικαστήριο των δικαστικών προϋποθέσεων και του παραδεκτού της αγωγής, αποτελεί λογικώς προηγούμενο, σε σχέση με η λύση της διαφοράς (Βαθρακοκοίλης ΚΠολΔ αρθρ. 4, αρ. 1). Έτσι η τυχόν έλλειψη δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων προηγείται έναντι της έρευνας επί της αρμοδιότητας (βλ. σχετ. Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ ο.π., αρ. 4). Διοικητικές διαφορές ουσίας, που υπάγονται στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων είναι αυτές, που προέρχονται από διοικητικές συμβάσεις ή από ενέργειες διοικητικών οργάνων, αλλά και οι διαφορές από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, όταν η υποκείμενη σχέση, που προκάλεσε τον πλουτισμό είναι δημοσίου δικαίου (ΑΕΔ 2/1993 Δ 25-939 με παρατηρήσεις Β. Καρακώστα, ΕλλΔνη 35-297, ΟΛΑΠ 5/1995 ΑρχΝ 95-504μ. ΑΠ 456/93, σχετ. Μ.Δ. Ρουμελιώτης «Ο συνταγματικός διαχωρισμός της διοικητικής από την πολιτική δικαιοδοσία» Δ 25-9 17, Ν. Νίκας «Η οριοθέτηση της δικαιοδοσίας των πολιτικών και

διοικητικών δικαστηρίων υπό το φως των σύγχρονων νομολογιακών εξελίξεων» ΕλλΔνη 38-969). Περαιτέρω, κριτήριο για τη διάκριση μεταξύ διοικητικών και ιδιωτικών συμβάσεων είναι ο χαρακτήρας των εννόμων σχέσεων, που έρχεται σε αντίθεση από τις ιδιωτικές έννομες σχέσεις (ΑΕΔ 10/1987 ΔιΔικ 1- 136, σχετ. Γ. Κάπος «Επισκόπηση και κριτική της νομολογίας των πολιτικών δικαστηρίων και του ΑΕΔ στην οριοθέτηση της δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων και των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων»). Εξάλλου, διοικητικές διαφορές ανακύπτουν από εκείνες τις συμβάσεις δημοσίων έργων, που από τη φύση τους έχουν διοικητικό χαρακτήρα. Τέτοιες είναι οι συμβάσεις, που καταρτίζονται από το Δημόσιο ή από ΝΠΔΔ ή από ΟΤΑ, έχουν ως αντικείμενο την ικανοποίηση αναγκών της δημόσιας υπηρεσίας και αναφέρονται στην άσκηση δραστηριότητας γενικού συμφέροντος ή κοινής ωφελείας (ΑΠ 88/93 Δ 25-932 με παρατηρήσεις Ε' Σπηλιωτόπουλου). Η δικαστική επίλυση των διαφορών από διοικητικές συμβάσεις, εκτέλεσης δημοσίων ή δημοτικών έργων, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που είναι άκυρες, λόγω μη τήρησης του αναγκαίου εκ του νόμου τύπου, οι οποίες θεωρούνται σαν να μην έγιναν (ΑΧ 174, 180) και δε δύνανται να ισχύσουν, σύμφωνα με τη διέπουσα τις διοικητικές συμβάσεις, αρχή της νομιμότητας (Π.Μ. Ευστρατίου «Διοικητικές συμβάσεις και αρχή της νομιμότητας» ΝοΒ 41-656, Γέροντας «Δίκαιο Δημοσίων έργων», σελ. 79), ως άλλου είδους έγκυρες συμβάσεις του ιδιωτικού δικαίου, ανήκουν στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων (ΔιοικΕφλθ 723/97 ΔιΔικ 10-152, 2159/95 ΔιΔικ 8-969).

Περαιτέρω, το Σύνταγμα με τις προμνησθείσες διατάξεις, οργανώνει την απονομή της δικαιοσύνης με τη λειτουργία δικαιοδοτικών οργάνων αντίστοιχων προς τη φύση των αναφευομένων δικαστικών διαφορών, ως ιδιωτικών ή διοικητικών, κατά τα λοιπά δε αναθέτει στον κοινό νομοθέτη την εκδίκαση των ιδιωτικών διαφορών από τα πολιτικά δικαστήρια και των διοικητικών διαφορών από τα πολιτικά δικαστήρια και των διοικητικών διαφορών από το Συμβούλιο της Επικρατείας και τα διοικητικά δικαστήρια, με την επιφύλαξη των αρμοδιοτήτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Εξάιρεση από τον κανόνα της κατανομής της δικαιοδοσίας, ανάλογα με τη φύση της διαφοράς ως ιδιωτικής ή διοικητικής, επιτρέπεται με τις τασσόμενες στο άρθρο 94 παρ. 3 προϋποθέσεις. Εξάλλου, εν όψει του προβλεπομένου από το Σύνταγμα οργανωτικού σχήματος των χωριστών δικαιοδοσιών, ο έλεγχος των αποφάσεων και των λοιπών διαδικαστικών πράξεων ενεργείται υποχρεωτικά από όργανα που ανήκουν στον ίδιο δικαιοδοτικό κλάδο, υπό την επιφύλαξη ότι δεν πρόκειται για πράξεις που συνιστούν άσκηση αρμοδιότητας διοικητικής φύσεως (ΑΕΔ 23/1990). Επίσης, με το δεδομένο ότι η έκδοση διαταγής πληρωμής εντάσσεται στην άσκηση δικαστικής και όχι διοικητικής αρμοδιότητας, ο έλεγχος της ορθότητας της αποφάσεως του δικαστικού λειτουργού της πολιτικής δικαιοδοσίας, που δέχθηκε την αίτηση εκδόσεως διαταγής πληρωμής για απαίτηση από σύμβαση δημοτικού έργου ανήκει αποκλειστικά στα πολιτικά δικαστήρια ad hoc ΑΕΔ 18/2005 Δ 37.141). Από τα ανωτέρω σαφώς προκύπτει ότι

το ζήτημα που ρυθμίστηκε με την ως άνω απόφαση του ΑΕΔ αφορά μόνον το παραδεκτό του ελέγχου της ορθότητας της εκδόσεως διαταγής πληρωμής για απαίτηση από σύμβαση δημοτικού έργου από τα πολιτικά δικαστήρια και όχι το αν είναι δεκτικές διαταγής πληρωμής χρηματικές απαιτήσεις από σχέση δημοσίου δικαίου (βλ. παρατηρήσεις Κ. Μπέη στην ΑΕΔ 18/2005 ο.π. ειδικότερα σελ. 151).

Εξάλλου, το άρθρο 624 ΚΠολΔ ορίζει ότι η έκδοση διαταγής πληρωμής μπορεί να ζητηθεί μόνο εφόσον συντρέχουν οι σε αυτό αναφερόμενες προϋποθέσεις. Κατ' ουσίαν η διάταξη απαριθμεί τις περιπτώσεις του απαράδεκτου της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής και όχι τις περιπτώσεις κατά τις οποίες είναι παραδεκτή η έκδοση διαταγής πληρωμής. Γίνεται δεκτό ότι το άρθρο 624 παρ. 1 ΚΠολΔ απαριθμεί περιπτώσεις απαράδεκτου εκδόσεως διαταγής πληρωμής χωρίς όμως να εξαντλεί αυτές. Τούτο δε καθόσον υπάρχουν περιπτώσεις οι οποίες καθιστούν απαράδεκτη την διαδικασία έκδοσης διαταγής πληρωμής, οι οποίες να μην μνημονεύονται στην ως άνω διάταξη, το απαράδεκτο όμως αυτών στηρίζεται σε γενικές διατάξεις. Έτσι από το συνδυασμό της παραπάνω διατάξεως με εκείνη του άρθρου 632 ΚΠολΔ γίνεται δεκτό ότι είναι απαράδεκτη η έκδοση διαταγής πληρωμής επί αξιώσεων οι οποίες δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων ως συμβαίνει επί αξιώσεως αρμοδιότητας των διοικητικών ή φορολογικών δικαστηρίων (Ελ. Σκαλίδη: Η ειδική διαδικασία εκδόσεως διαταγής πληρωμής, ΕΕμπΔ ΚΣΤ' (1975). 341 επ. ιδίως 351). Τούτο δε καθόσον η δυνατότητα που παρέχει ο ΚΠολΔ για την έκδοση διαταγής πληρωμής αφορά αποκλειστικά εκείνες μόνο τις χρηματικές απαιτήσεις των οποίων μπορεί να εξασφαλίσει η, κατόπιν ασκήσεως της από το άρθρο 632 ΚΠολΔ προβλεπομένης ανακοπής, δικαστική διάγνωση της διαφοράς από το αρμόδιο πολιτικό δικαστήριο. Εξ αντιθέτου συνάγεται ότι είναι αδύνατη κατά νόμον η έκδοση διαταγής πληρωμής για απαίτηση που προέρχεται από γνήσια σύμβαση διοικητικού δικαίου αφού η εκδίκαση των διαφορών αυτών υπάγεται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων. Υποστηρίζει ότι είναι δυνατή η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις εναντίον του Δημοσίου και των νομικών προσώπων του δημοσίου δικαίου που πηγάζουν από (γνήσια) διοικητική σύμβαση, όπως είναι η σύμβαση κατασκευής δημοσίου έργου, έστω και αν από αυτή δημιουργείται διοικητική διαφορά ουσίας υπαγόμενη στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, διότι η διαταγή πληρωμής εκδίδεται όχι από το δικαστήριο αλλά είτε από τον ειρηνοδίκη είτε από τον δικαστή του μονομελούς πρωτοδικείου, κατ' άρθρα 625, 627, 628, 629, 630 και 904 παρ. 2 εδ. ε ΚΠολΔ) ατομικώς ως δικαστικών λειτουργών και όχι ως συγκροτούντων δικαστήριο, με συνέπεια να μην υπάρχει περιθώριο προβληματισμού για το αν η έκδοση διαταγής πληρωμής ανήκει στη δικαιοδοσία των πολιτικών ή διοικητικών δικαστηρίων αφού η έκδοση διαταγής πληρωμής δεν υπάγεται στη «δικαιοδοσία κανενός δικαστηρίου [βλ. Κ. Μπέη, Διαταγή πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις εναντίον του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, Δ

28 (1997), 506 επ. ιδίως 511 και σχόλιο του ιδίου κάτω από την ΠΠρΠατ 544/1997 Δ 29 (1998), 275 ΠΠρΠατ 544/1997 Δ 29 (1998), 273] (βλ. περί όλων των ανωτέρω ΕφΛαρ 340/2005 ΝοΒ 2005.1808 με σχόλια Γεωργίου Αποστολάκη, αντιθ. παρατηρήσεις επί της ΑΕΔ 18/2005 Γεωργίου Σταθεία Δ37.310).

Ι) Στην προκειμένη περίπτωση το ανακόπτον με την υπό κρίση από 26.4.2005 και με αρ. κατ. 3548/2005 ένδικη ανακοπή και τους από 25.7.2006 και με αρ. κατ. 8911/2006 προσθέτους λόγους αυτής, ζητεί την ακύρωση της υπ' αριθ. 2303/2005 Διαταγής Πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατόπιν σχετικής αιτήσεως της καθής για το ποσό των 142.323,87 ευρώ και συνολικώς ποσό 414.243,01 ευρώ, συμπεριλαμβανομένης της δικαστικής δαπάνης, τόκων, έκδοσης αντιγράφου και σύνταξης επιταγής προς πληρωμή από τη μη καταβολή του οφειλομένου από τον ανακόπτον στην καθής ως άνω ποσού, μετά από την παραλαβή και έγκριση προσηκόντως εκπονηθείσας μελέτης από την καθής, μετά από ανάθεση της μελέτης σ' αυτήν από το ανακόπτον. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής, η οποία ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρ. 632 ΚΠολΔ), παραδεκτά φέρεται ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων σύμφωνα με τα ανωτέρω στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο (γ) διαλαμβανόμενα, καθώς ακόμη και στην περίπτωση, που η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε για απαίτηση από σύμβαση δημοτικού έργου, που αποτελεί διοικητική σύμβαση, ο έλεγχος της ορθότητας της αποφάσεως του δικαστικού λειτουργού της πολιτικής δικαιοδοσίας, που δέχθηκε την εν λόγω αίτηση εκδόσεως διαταγής πληρωμής ανήκει αποκλειστικά στα πολιτικά δικαστήρια, δικάζεται δε κατά την τακτική διαδικασία, λόγω του ως άνω περιεχομένου αυτής πλην όμως, αναρμοδίως καθ' ύλην εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, σύμφωνα με τα ως άνω στη μείζονα σκέψη υπό στοιχείο (α) διαλαμβανόμενα, η οποία αναρμοδιότητα εξετάζεται προ του ελέγχου της τυχόν νομιμότητας της εκδόσεως της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής, καθόσον ως εκ της αξίας του αντικειμένου της, υπάγεται στην αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, αφού το αιτούμενο ποσό υπερβαίνει τα 80.000 ευρώ. Επομένως, πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 46 ΚΠολΔ, σύμφωνα και με την προβαλλόμενη από την καθής σχετική ένσταση, να κηρυχθεί αυτεπαγγέλτως το Δικαστήριο τούτο αναρμόδιο καθ' ύλην για την εκδίκαση της αγωγής, να παραπεμφθεί αυτή ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ως καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδίου Δικαστηρίου, καθώς την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εξέδωσε Δικαστής του Πρωτοδικείου Αθηνών, δεδομένου δε ότι η πρέπει να γίνει σκέψη για τα δικαστικά έξοδα, καθώς η απόφαση περί παραπομπής είναι οριστική (ΕφΘεσ 627/1997 Αρμ 1998.94, ΕφΚρητ 502/1991 ΕλλΔνη 33.1273) να συμψηφισθεί η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων στο σύνολό της, λόγω του ότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

Π) Περαιτέρω, η από 26.4.2005 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 3549/2085 ένδικη ανακοπή και οι από 25.7.2006 και με αρ. κατ. 8912/2006 πρόσθετοι λόγοι αυτής κατά της προσβαλλομένης επιταγής προς πληρωμή έχει ασκηθεί νομότυπα και εκπρόθεσμα (αρθρ. 933, σε συνδ. με άρθρ. 934 παρ. 1 περ. α του ΚΠολΔ), παραδεκτά δε και αρμόδια φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και συνεπώς Πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία. Σύμφωνα, όμως, με τα ως άνω στη μείζονα σκέψη υπό στοιχεία (β) διαλαμβανόμενα, δεδομένου ότι στην υπό κρίση ανακοπή και στους πρόσθετους λόγους αυτής διαλαμβάνονται και λόγοι (αριθμοί 6.3, προφανώς εκ παραδρομής διαλαμβάνεται στο δικόγραφο της υπό κρίση ανακοπής ο αριθμός 6, και 7), πέραν των λόγων που ανάγονται στην εγκυρότητα του τίτλου (της υπ' αριθ. 2303/2005 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου), με τον οποίο επισπεύδεται η εκτέλεση, οι οποίοι ταυτίζονται πλήρως με τους λόγους της ως άνω από 26.4.2005 και με αρ. κατ. 3548/2005 ανακοπής και του από 25.7.2006 και με αρ. κατ. 8911/2006 δικογράφου προσθέτων λόγους αυτής, πρέπει για την εναρμόνιση των δικαστικών κρίσεων και προς αποφυγή εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων, να αναβληθεί η παρούσα δίκη, Κατ' αρθρ. 249 ΚΠολΔ, σύμφωνα και με το προβαλλόμενο από της καθής αίτημα, μέχρι την τελεσίδικη περάτωση της δίκης επί της ως άνω ανακοπής και των προσθέτων λόγων αυτής κατά της 2303/2005 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα. Δικαστικά έξοδα δεν επιβάλλονται με την απόφαση αυτή διότι το Δικαστήριο δεν αποφάσισε οριστικά για ολόκληρο ή μέρος της δίκης (αρθρ 191 ΚΠολΔ).

(Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων. Α) ΚΗΡΥΣΣΕΙ εαυτό αναρμόδιο καθ' ύλην για την εκδίκαση της από 26.4.2005 και με αρ. κατ. 3548/2005 ανακοπής και των από 25.7.2006 και με αρ. κατ. 8911/2006 προσθέτων λόγων αυτής και ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ την υπόθεση ενώπιον του Γ' Πρωτοδικείου Αθηνών, ως καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδίου Δικαστηρίου. Β) ΑΝΑΒΑΛΛΕΙ την εκδίκαση της από 26.4.2005 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 3549/2005 ανακοπής και των από 25.7.2006 και με αρ. κατ. 8912/2006 προσθέτων λόγων αυτής μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της από 26.4.2005 και με αρ. κατ. 3548/2005 ανακοπής και των από 25.7.2006 και με αρ. κατ. 8911/2006 προσθέτων λόγων αυτής).